మెరిసేదంతా...

కొత్త ఊరికి రాగానే వసంతరావు జీవితంలోంచి చెప్పా పెట్టకుండ పారిపోయింది వసంతం. కాలం....కాళ్ళను బట్టి ఎవరో గట్టిగా లాగేస్తున్నట్టు నత్త నడక నడుస్తుంది. అంతకు ముందు తానుపంజేసిన ఊరిలో గడిపిన రోజులు నిత్యకల్యాణం పచ్చతోరణాలు. ఆ స్వర్ణయుగం ఛాయలు మెదడులో సుడులు దిరుగుతూంటే నత్తగుల్లలా ముడుచుకు పోతాడు.

ఆ ఊళ్లో సంవత్సరాలు నెలలుగా, నెలలు రోజులుగా రోజులు గంటలుగా, గంటలు నిముషాల్లా దొర్లిపోయేవి.

ఇంతకూ-ఆఊళ్లో వెలగ బెట్టింది, ఈ ఊళ్లో వెలగబెడ్తుంది టెలీఫోను ఆపరేటరుద్యోగమే. కాని ఆఊరు నందనవనంలా తోచింది. మరి ఈఊరెందుకలా కన్పించలేదో - చెప్పాలంటే చాలా ఉంది.

పాత ఊరు.... అబ్బె ఊరేంటీ, పట్నమే - వ్యాపారస్తుల పోటీలతో నిండుంది. ఒక టేబులు నాల్గు కుర్చీలు అప్పటికప్పుడే కొనిపడేసి వ్యాపారం ప్రారంభిస్తారు. టెలీఫోన్ రాగానే వ్యాపారం జోరవుతుంది టెలీఫోన్ నోరు విప్పకుంటే వ్యాపారం పూర్తిగా మూతబడ్తుంది, వ్యాపారం మూతపడితే వేలను లక్షలుగా, లక్షల్ని కోట్లగా పెంచాలనే నిచ్చెన మెట్లు జారిపోతై. టెలీఫోన్

ఉన్నా-ట్రంకాల్స్ సరిగా దొరకాలంటే ఆపరేటర్ అనే జీవిని ప్రసన్నం చేసుకోవడ మెంత ముఖ్యమో వాళ్లకు బాగా తెలుసు.

ఆపరేటర్ల నవమాన పరిచినట్టు మాట్లాడినా.... వాళ్లకు వారవారం గుట్టుచప్పుడు కాకుండా మామూళ్ళందివ్వక పోయినా, లాభం సంగతి దేవుడెరుగు- బ్రోకర్ వ్యాపారం హల్లికి హల్లి సున్నకు సున్న.

అందులోనూ మాటల చాతుర్యంతో అమ్మిని బమ్మి బమ్మిని తిమ్మి చేయగల వసంతరావుతో కలిసుండడం చాలా అవసరమ న్న సంగతి గూడా తెలుసు-వ్యాపారస్తులకు.

బ్రోకర్ వ్యాపారి స్కూటర్ మీదెక్కి ఎంచక్కా పార్టీలలో పాల్గొనేవాడు ఇతరుల స్కూటరెక్కడం నామోషీగా తోచిందేమో అదే వ్యాపారిని స్కూటర్ కొనియ్యమన్నడు-వారం మామూళ్ల కింద తీర్చేస్తానని ఇంకేముంది... సొంత స్కూటర్ ఇంటిముందు వాలింది.

ఉదయం ఎలుకలా డ్యూటీకెళ్లి రాత్రికి ఏనుగు మీదెక్కి వచ్చేవాడు.

ఆపరేటర్లందరూ ఇలాగే ఉన్నారా అనే అనుమాన మొచ్చిందోసారి అబ్బే వాళ్ళకంత చాకచక్యం లేదనిపించింది. వాళ్ల చేతగాని తనానికి నవ్వొచ్చింది గూడా

“జీవితమంటె ఒక పూలబాట బాలూ! ఇలా డ్యూటీ కొచ్చి అలా ఇంటికెల్తే థ్రిల్లేముంది?” అన్నాడు బాలరాజనే ఆపరేటర్తో అతన్ని గూడా తన బాటకు మళ్లించాలని.

‘నేను కేవలం జీతంతో తృప్తిపడే వాణ్ని. నాకలాంటివి

వంటించకు' అన్నాడతడు ముఖభావంగా.

నిలుపునా చీరెయ్యాలనిపించిందతడికి కాని వాడి ఖర్మకు వాడిదని వొదిలేశాడు-తన తెలివితేటలు ఎవరికీ లేవని ఎంతో ఇదై పోతూ.

ఉద్యోగం లేనప్పుడు జేబులో చెయ్యేస్తే షాక్ కొట్టేది-చిల్లర డబ్బులు గూడా లేక. అపరేటరైం తర్వాత బార్లో బీర్లూ .... మూడు నక్షత్రాల మందులు.... నిత్య కల్యాణం పచ్చతోరణం.

అర్ధనరీ ట్రంకాల్‌ను లైటనింగని చెప్పి ఇప్పించడం, ముప్పై నిముషాలు మాట్లాడించి మూడు నిముషాలు రాయడం .... ఎన్నో చిట్కాలుపయోగించాడు-డిపార్ట్‌మెంటు కీలెరిగి వాత పెడుతున్నానని- తెగ సంబర పడిపోతూ. వక్క దారిలో పెక్కు సుఖాలు అనే సూత్రం బాగా ఒంట బట్టింది. పెద్దపెద్ద సేట్లతో పరిచయాలు పెరిగాయి.

వాళ్లతో సినిమాలు, షికార్లకే కాదు. అజంతా, ఎల్లోరా, ఊటీ, కొడైకెనాల్, వారణాసి ఢిల్లీలు గూడా వెళ్లొచ్చాడు టాకీసిలలో. ఆనంద హర్మ్యలెక్కి కేరింతలు కొట్టాడు.

'ఈ ట్రిప్పులో వసంతరావు వంతు వెయ్యి రూపాయలు'

'ఈ సారి మీ వాటా రెండు వేలు ...'

'ఢిల్లీ, వారణాసి ఎంజాయ్‌గా తిరిగొచ్చాం. వసంతరావు గారి గుడ్డలకూ, భార్యకు కొనుక్కెన్న చీరలకూ, సీసాలకూ ఐదు వేలైంది.'

రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు వినబడేవే కాని నోరు తెరిచి అడిగే వారు కాదు డబ్బులిమ్మని. తనపట్ల [illegible] [illegible] పెల్లో

కొచ్చినందుకు తబ్బిబ్బై పోయేవాడు. ఇంకా... వాళ్ళకు ఋణ పడుండటం బావుండదని హద్దులు దాటి సాయం జేసేవాడు- అది నేరమని తెలిసీ గూడా.

తన పెళ్లై అనూరాధ రాగానే ఓ మిల్లు యజమాని కారి చ్చాడు-హనీమూన్ కెళ్లి రండని. హార్సిలీ కొండలు, డెహ్రాడూన్ లలో జంటగా, కొంటెగా బోలెడంత అనురాగం పంచుకున్నాడు- అనూరాధతో.

తన పలుకుబడితో అనూరాధకో ప్రైవేట్ బడిలో ఉద్యోగం దొరికింది నిజానికావిడ ఉద్యోగం చెయ్యడమతని కిష్టంలేదు ....కాని అంత ధనవంతులైన మిత్రుల మధ్య నిలదిక్కు కోవా లంటే తప్పలేదు.

రోజూతను గుబ్బుమెక్కి, ఏనుగెక్కి వస్తుంటే అనూరాధ తన సొమ్మంతా పోయినట్టు చిర్రుబుర్రులాడేది. సన్నజాజి ము క్కుకూ, దొండపండు పెదాల్నీ, చేటలంత కళ్ళనూ ఎన్నో వంక లు తిప్పేస్తూ అలవాట్లు మానుకొమ్మని పోరు ప్రారంభించింది.

'ఇదంతా కేవలం హాబీ మాత్రమే' అంటే.

'ముందు హాబీగానే ఉండేది. ఇప్పుటది అలవాటై కూచుం ది. నెల జీతం మించిన ఖర్చు నేల విడిచిన సాములాంటిది. ఈ టి వి, ఫ్రిజ్, స్కూటర్, ఫర్నిచర్, నెలకు వెయ్యి రూపాయలు ఇంటద్దె ఎలా వస్తున్నాయి? మీరేదో కాని పని చేస్తున్నారని నాకు భయమేస్తుంది. దయచేసి అవన్నీ మానుకోండీ!' అంది దీనంగా గోముగా.

'అబ్బా....ఏమిటీ నీ నస? నీకెందు కదంతా? నేనేమన్నా

కన్నాలు వేసి దొంగతనాలు చేస్తున్నానా?' అన్నాడు కోపంగా.

అనూరాధ మనసు అల్లకల్లోలమైంది. 'మీరు చేసేది ముమ్మాటికి దొంగ తనమే' అనాలనుకుని 'వద్దండీ.... మనకివన్నీ వద్దు. మన తాహతుకు తగినట్టే ఉందాం. అంతస్తు స్వయం కృషితో పెరగాలి గాని అడ్డదారిలో కాదండీ!' అంది వణికి పోతూ.

అప్సరస్సలా మెరిసిపోతున్న అనూరాధ అలా బేలగా డీలా పడిపోవడమేం బాగనిపించలేదు.

'ఛఛా.... అనవసరంగా ఏదో ఊహించుకుంటున్నా వంతే ....!' తేలిగ్గా కొట్టి పారేశాడు.

'వద్దండీ... ఈ పరుగు కృత్రిమ్మం. పడిపోతామని భయమేస్తుంది. ఉన్నంతలో గడుపు కుందాం. లక్షాధికార్లతో స్నేహం తప్పేమీకాదు. కాని మీరు తప్పటడుగు... ' ఇంకేదో అనబోయింది. కనుకొలుకులలో మెరిసే నీటి బిందువులు బయట పడకుండా ప్రయత్నిస్తూ. ఎండకు వాడిన ముద్ద మందారమైన ఆవిడ మొహాన్ని చేతులలోకి తీసుకుని

'పిచ్చి అనూ... లేనిపోని వాలోచించి గాబరా పడక, నీకు ఇంట్లో టైం పాస్ కాకపోతే చెప్పు, ఏ ప్రైవేట్ స్కూల్లోనైనా. ఉద్యోగం చూసి పెడతా' నన్నాడు-గులాబి బుగ్గల్ని పెదాలతో స్పర్శిస్తూ.

వేడి పెనం మీది మంచుగడ్డలా కరిగిపోయింది అనూరాధ. ఎర్రని పెదాలలోంచి చొచ్చు కొచ్చిన ఆనంద తరంగాలు చెక్కిళ్ల మీంచి పాతి కళ్లలో ఎగిసి పడ్డాయి. ఉద్యోగం చేస్తానని ఒప్పుకుంది.

కిటికీలోంచి చూస్తున్న వసంతరావుకు చెట్టు మీది గువ్వల జంట కన్పించింది.

'జైల్లోంచి ప్రపంచాన్ని చూస్తున్నడా ఖైదీ' ఆడగువ్వ సిగ్గుల మొగ్గలు కుమ్మరించింది.

'కాదే బంగారుకొండా! అది జైలు కాదు. ఇంటి కిటికీ పెళ్లాం ఇంట్లో లేదుగదా....పిచ్చెక్కి పోతున్నట్టుంది.' సర్ది చెప్పింది మగ గువ్వ సిగ్గుల మొగ్గల నేరుకుంటూ.

అవి ఏం మాట్లాడుకున్నాయో గాని వసంతరావు ఆలోచన కలాగే వినబడింది.

అప్పుడే రిక్షా దిగి లోపలి కొస్తుంది-అనూరాధ. 'ఉత్తరం ముక్కగూడా రాయకుండా ఊడిపడ్డా వేమిటి అనూ!' అన్నాడు భార్యను వింతగా చూస్తూ. నిప్పులమీద మాడిన వంకాయలా గుందా మె.

బాత్రూంలో దూరబడి స్నానాదులు ముగించుకొచ్చింది.

మీ చిన్నమ్మ కూతురు పెళ్ళకి వెళ్లావుగదా! నీకో ఉత్తరం రాశాను అందిందా?

'ఉత్తరం అందింది. మీ విచిత్రాలే అందలేదు' అంది బొట్టు పెట్టుకుంటూ.

అంటే....తాను పట్టుపడిన సంగతీ, ట్రాన్స్ఫరార్డర్ చేతి కొచ్చిన సంగతీ, తనకు స్నేహితులుగా మెదిలిన వారు తన కొరకు ఖర్చు చేసిన డబ్బులిమ్మని అడిగిన సంగతీ, టీ.వి, ప్రెషర్ కుక్కర్, ఫ్రీజ్ ఎవరికి దొరికింది వారు మోసుకెళ్ళినట్టూ.... అన్నీ తెలిశాయన్న మాట. మొహం కందగడయి పోయింది. 'మీరైతే ట్రా

న్నఫరై వచ్చారు. మరి నా ఉద్యోగం?' 'నిలదీసింది.' కలువ
కళ్ళు కన్నీటి తెరలతో నిండాయి. 'నేనా ఊరు వెళ్లాను. మీరిల్లు
ఖాళీ చేసారని చెప్పారు. మీరు మిత్రులని చెప్పుకు తిరిగిన వారు
కొందరొచ్చి నన్ను అప్పుపడిన డబ్బులిమ్మని అడిగారు.

'ఎక్కడి' వన్నాను.

'నీ మొగుడికి ఖర్చు చేసిన' వన్నారు అప్పులు వేలమీదు
న్నాయి.

'వాడు పోతే ఏమైందిరా? బదరు లద్దోలె వాని పెండ్లా
ముంది....' అన్నాడొకడు.

'దీన్ని రాత్రే కిడ్నాప్ చేసి మన అప్పులు చెల్లగొట్టుకుం
దాం' ఇకిలించిండింకొకడు.

నానా దుర్భాషలాడి మళ్ళీ వస్తామని వెళ్ళిపోయారు. వెం
టనే బస్సెక్కి వచ్చేశానిటు.'

వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్న భారను చూస్తుంటే. కడుపులోని
ప్రేవుల్ని కోసేసినట్టయింది-వసంతరావుకు.

'మెరిసే దంతా బంగారము కాదు. చెడుస్నేహము తెచ్చు
ను చేటు' పాఠం వల్లె వేస్తున్న పక్కింటి కుర్రాడికప్పగించారు.
చెవుల్ని.

(23-29 అక్టోబర్ జాగృతి 1989)